

REFORMISMI VENÄJÄN SOSIALIDEMOKRATIASSA

Viime vuosikymmeninä tapahtunut kapitalismin tavaton edistyminen ja työväenliikkeen nopea kasvu kaikissa sivistysmaissa ovat aiheuttaneet suuren muutoksen porvariston aikaisemmassa suhtautumisessa proletariaattiin. Sosialismin kaikkia perusväittämiä vastaan, yksityisomistuksen täydellisen koskemattomuuden ja kilpailuvapauden puolesta käydyn avoimen, periaatteellisen ja välittömän taistelun asemesta Euroopan ja Amerikan porvaristo esiintyy ideologiensa ja poliittisten toimihenkilöidensä kautta yhä useammin niin sanottujen sosiaalisten reformien puolesta sosiaalisen vallankumouksen aatetta vastaan. Ei liberalismi sosialismia vastaan, vaan reformismi sosialistista vallankumousta vastaan — sellainen on nykyajan „edistyksellisen”, sivistyneen porvariston kaava. Ja mitä korkeammalle kapitalismi on kyseisessä maassa kehittynyt, mitä aidompaa on porvariston herruus, mitä enemmän on poliittista vapautta, sitä laajemmalla alalla on käytössä porvariston „uusin” tunnuslause: reformit vallankumousta *vastaan*, tuhoutumassa olevan järjestelmän osittainen parsiminen työväenluokan hajottamisen ja heikentämisen merkeissä, porvariston vallan säilyttämisen merkeissä tuon vallan vallankumouksellista kukistamista *vastaan*.

Socialismin yleismaailmallisen kehityksen kannalta katsoen ei voida olla näkemättä, että tuo muutos on huomattava askel eteenpäin. Alussa sosialismi taisteli olemassaolonsa puolesta ja sen vastassa seisoivat voimiinsa luottava porvaristo, joka rohkeasti ja johdonmukaisesti puolusti liberalismia pitäen sitä taloudellisten ja poliittisten katsomusten yhtenäisenä järjestelmänä. Sosialismi on vaurastunut, kaikkialla sivistyneessä maailmassa se on jo vallannut oikeuden

olla olemassa, nyt se kamppailee *vallasta*, ja porvaristo, joka rappeutuu ja näkee väistämättömän tuhonsa, jännittää kaikki voimansa saadakseen puolinaisten ja teennäisten myönnytysten hinnalla lykätyn tuon tuhon ja säilytetyksi valtansa uusissakin olosuhteissa.

Reformismin ja vallankumouksellisen sosialidemokratian välisen taistelun kärjistymisen työväenliikkeen *sisällä* on ehdottoman väistämätön tulos noista mainituista muutoksista maailman kaikkien sivistysmaiden koko taloudellisessa ja poliittisessa tilanteessa. Työväenliikkeen kasvu vetää kiertämättömästi tämän liikkeen kannattajiksi tietyn määrän pikkuporvarillisia aineksia, jotka ovat porvarillisen ideologian orjia ja vapautuvat siitä vaikeasti joutuen tuon tuostakin jälleen sen valtaan. Proletariaatin sosialistinen vallankumous ei ole ajateltavissakaan ilman tätä taistelua, ilman tätä vallankumousta *edeltävää* sosialistisen „Vuoren” ja sosialistisen „Gironden” selvää periaatteellista rajankäyntiä — ilman uuden historiallisen voiman opportunististen, pikkuporvarillisten ja proletaaristen, vallankumouksellisten, anesten täydellistä pesäeroa tuon vallankumouksen *aikana*.

Venäjällä asiointila on oleellisesti sama, mutta se mutkistuu, hämäröityy ja modifioituu sen johdosta, että me olemme jääneet jälkeen Euroopasta (ja jopa Aasiainkin kehittyneimmästä osasta) ja elämme vielä porvarillisten vallankumousten aikakautta. Tästä johtuen venäläinen reformismi on luonteeltaan erikoisen sitkeätä, se on, niin sanoaksemme, vaarallisempaa tautia ja vahingoittaa paljon enemmän proletariaatin ja vallankumouksen asiaa. Meillä reformismi virtaa samanaikaisesti kahdesta eri lähteestä. Ensinnäkin Venäjä on paljon pikkuporvarillisempi maa kuin Länsi-Euroopan maat. Sen tähden meillä ilmaantuu erikoisen useasti ihmisiä, ryhmiä, virtauksia, joiden erikoisuutena on se ristiriitainen, epävakaa ja horjuva suhtautuminen sosialismiin (milloin „palava rakkaus”, milloin katala petos), mikä on ominaista kaikenlaiselle pikkuporvaristolle. Toiseksi, meillä pikkuporvariston joukot menettävät moraalinsa helpoimmin ja pikimmin ja ovat alttiita luopuruusmielialoille aina kun *jokin* porvarillisen vallankumouksemme vaihe epäonnistuu, pikimmin kieltäytyvät tekemästä täydellistä demokraattista kumousta, joka

kokonaan puhdistaisi Venäjän kaikista keskiajan ja maaorjuuden jätteistä.

Emme pysähdy seikkaperäisemmin tarkastelemaan ensimmäistä lähdettä. Huomautamme vain, että tokko löytynee maailmasta ainoatakaan maata, jossa sosialismin kohdistuvasta myötämielisyydestä „käännyttäisiin” vastavallankumoukselliseen liberalismiin kohdistuvaan myötämielisyyteen yhtä nopeasti kuin sen meillä tekevät herrat Struвет, Izgojevit, Karaulovit j.n.e. y.m.s. Ja nämä herrat eivät ole suinkaan poikkeus, he eivät ole yksilöitä, vaan laajalle levinneiden virtausten edustajia! Kaunosieluiset ihmiset, joita on paljon sosialidemokratian rivien ulkopuolella, mutta myös runsaasti sen riveissä, ja jotka mielellään pitävät saarvoja „yletöntä” väittelyä, „rajankäyntihimoa” y.m.s. vastaan, osoittavat olevansa täysin tietämättömiä siitä, mitkä historialliset ehdot synnyttävät Venäjällä „yletöntä” „himoa” hyppiä sosialismista liberalismiin.

Siirtykäämme tarkastelemaan toista Venäjällä ilmenevän reformismin lähdettä.

Porvarillista vallankumousta meillä ei ole viety loppuun. Itsevaltius *koettaa* ratkaista uudella tavalla ne tehtävät, jotka porvarillinen vallankumous on sille uskonut ja joita taloudellisen kehityksen koko objektiivinen kulku sille pakolla asettaa, *mutta se ei voi niitä ratkaista*. Niin uusi askel tiellä, joka johtaa vanhan tsarismin muuttumiseen uusituksi porvarilliseksi monarkiaksi, niin aateliston ja porvariston huippukerrosten järjestäytyminen kansallisessa mitassa (III Duuma) kuin myös zemstvojen esimiesten harjoittama porvarillinen agraaripolitiikka — kaikki nämä „äärimmäiset” toimenpiteet, kaikki nämä tsarismin „viimeiset” ponnistukset *viimeisellä* sille jääneellä areenalla, porvarilliseen kehitykseen mukautumisen areenalla, osoittautuvat riittämättömiksi. Ei synny mitään silläkään tavalla Venäjälle, jota *tuolla* tavalla „uudistetaan”, eivät ainoastaan japanilaiset ole saavuttamattomissa, vaan se alkanee jäädä jälkeen jopa Kiinastakin. Ratkaisematta jääneiden porvarillis-demokraattisten tehtävien maaperällä on vallankumouksellinen kriisi edelleenkin väistämätön. Se on jälleen kypsymässä, me kuljemme jälleen sitä kohti, kuljemme uudella tavalla, *toisin* kuin ennen, emme entisellä vauhdilla emmekä vain entisissä muodoissa, mutta kuljemme epäilemättömästi.

Tämä tilanne määrää täysin, ehdottoman selvästi proletariaatin tehtävät. Nykyisen yhteiskunnan ainoana loppuun saakka vallankumouksellisena luokkana proletariaatin on oltava johtajana, hegemonina koko kansan taistelussa täydellisen demokraattisen kumouksen puolesta, *kaikkien* työtätekevien ja riistettyjen taistelussa sortajia ja riistäjiä vastaan. Proletariaatti on vallankumouksellinen vain sikäli, mikäli se tietoa ja toteuttaa käytännössä tuon hegemonia-aatteen. Tuon tehtävän tiedonnut proletaari on orja, joka on noussut kapinaan orjuutta vastaan. Proletaari, joka ei ole tiedonnut luokkansa hegemonia-aatetta tai luopuu tuosta aatteesta, on orja, joka ei tajua orjanasemaansa; parhaimmassa tapauksessa hän on orja, joka taistelee orjanasemansa parantamisen puolesta, *muttei* orjuuden kukistamisen puolesta.

Siksi on selvää, että se kuulu kaava, jonka on esittänyt eräs reformismimme nuorimpia johtomiehiä, „Nasha Zaran” hra Levitski, joka on julistanut, että Venäjän sosialidemokratian on oltava „*ei* hegemoni, *vaan* luokkapuolue”, on mitä johdonmukaisimman reformismin kaava. Enemmänkin. Se on täydellisen luopuruuden kaava. Kun sanotaan: „*ei* hegemoniaa, *vaan* luokkapuolue”, niin se merkitsee siirtymistä porvariston puolelle, liberaalin puolelle, joka sanoo aikakautemme orjalle, palkkatyöläiselle: taistele orjanasemasi parantamisen puolesta, mutta orjuuden kukistamisen ajatusta pidä vahingollisena utopiana! Verratkaa Bernsteinin kuulua kaavaa: „liike on kaikki kaikessa, lopullinen päämäärä ei ole mitään” Levitskin kaavaan, niin huomaaatte kummankin olevan saman ajatuksen eri muunnelmia. Kummassakin tapauksessa tunnustetaan *vain* reformi ja kielletään vallankumous. Bernsteinin kaava on laajempi, sillä se tarkoittaa sosialistista vallankumousta (= sosialidemokratian, porvarillisen yhteiskunnan puolueen, lopullista päämäärää). Levitskin kaava on suppeampi, sillä kieltäessään yleensä vallankumouksen sen erikoisena tarkoituksena on kieltää se, mitä liberaalit eniten vihasivat vv. 1905—1907, nimittäin se, että proletariaatti *riisti* liberaaleilta kansanjoukkojen (ja eritoten talonpoikaiston) johdon taistelussa täydellisen demokraattisen kumouksen puolesta.

Kun työläisille julistetaan, että he tarvitsevat „*ei* hegemoniaa, *vaan* luokkapuolueen”, niin se on proletariaatin

asian kavaltamista liberaaleille, se on samaa kuin julistaa *sosialidemokraattinen* työväenpolitiikka vaihdettavaksi *liberaaliseen* työväenpolitiikkaan.

Mutta hegemonia-aatteesta luopuminen on karkeinta lajia reformismia Venäjän sosialidemokratiassa, jonka vuoksi kaikki likvidaattorit eivät uskalla sanoa suoraan ajatukseensa noin selvässä muodossa. Eräät heistä (hra Martovin tapaiset) koettavat jopa, totuutta pilkkanaan pitäen, kieltää hegemoniasta-kieltäytymisen ja likvidaattoruuden välisen yhteyden.

„Hiotumpi” yrittäminen „perustella” reformistisia katsomuksia on seuraava päätelmä: porvarillinen vallankumous on Venäjällä viety loppuun; vuoden 1905 jälkeen ei voi olla toistamiseen porvarillista vallankumousta, toistamiseen yleiskansallista taistelua demokraattisen kumouksen puolesta; sen tähden Venäjällä on odotettavissa „perustuslakikriisi” *eikä* vallankumouksellinen kriisi, ja työväenluokan tulee vain huolehtia oikeuksiensa ja etujensa puoltamisesta tämän „perustuslakikriisin” pohjalla. Näin ajattelee likvidaattori J. Larin „Delo Zhiznissä” (ja aikaisemmin „Vozrozhdenijessa”).

„Vuoden 1905 lokakuu ei ole vuorossa”, kirjoitti hra Larin. „Jos Duumasta tehtäisiin loppu, niin se ennallistettaisiin vieläkin pikemmin kuin sen teki vallankumouksen jälkeen Itävalta, joka kumosi vuoden 1851 perustuslain tunnustaakseen sen uudelleen vuonna 1860, 9 vuotta myöhemmin, ilman mitään vallankumousta” (huomatkaa tämä!), „pelkästään hallitsevien luokkien vaikutusvaltaisimman osan etujen vuoksi sen järjestettyä taloutensa kapitalistiselle kannalle”. „Nykyvaiheessa on mahdotonta sellainen yleiskansallinen vallankumouksellinen liike, jollainen oli olemassa v. 1905”.

Kaikki nämä hra Larinin päätelmät eivät ole mitään muuta kuin laajempi mukaelma hra Danin niistä sanoista, jotka tämä lausui VSDTP:n joulukuun konferenssissa v. 1908. Vastustaen päätöslauselmaa, jossa sanottiin, että „vuoden 1905 vallankumouksen aiheuttaneet taloudellisen ja poliittisen elämän *tärkeimmät* voimatekijät *vaikuttavat edelleenkin*”, että jälleen on kehittymässä nimenomaan *vallankumouksellinen* eikä „perustuslaki”-kriisi,— vastustaen tätä päätöslauselmaa likvidaattorien „Golosin” toi-

mittaja huudahti: „he” (t.s. VSDTP) „tahtovat tuppautua sinne, missä kerran saivat päihinsä”.

Reformistien kannalta katsottuna VSDTP:n pahin rikos, vallankumouksellisen proletariaatin *vika* on juuri se, että jälleen „tuppaututaan” vallankumoukseen ja muuttuneessa-kin tilanteessa toimitaan väsymättömästi vallankumouksen julistamiseksi ja työväenluokan voimien valmentamiseksi vallankumoukseen. Turhaa on „tuppautua sinne, missä kerran on saatu päihin” — se on luopioiden ja tappiosta lamautuvien ihmisten ratkiviisautta.

Mutta Venäjää vanhemmissa ja „kokeneimmissa” maissa vallankumouksellinen proletariaatti on pystynyt kahdesti, kolmesti ja neljästikin „tuppautumaan sinne, missä se on kerran saanut päihinsä”, pystynyt (kuten Ranskassa) *neljä kertaa* vv. 1789—1871 tekemään vallankumouksen, nousemaan yhä uudestaan taisteluun mitä raskaimpien tappioiden jälkeen ja valloittamaan itselleen tasavallan, jossa se seisoo kasvotusten *viimeisen* vihollisensa — edistyksellisen porvariston — kanssa; tasavallan, joka yksin vain voi olla sosialismin voiton puolesta käytävän lopputaistelun ehtoja vastaavana valtiomuotona.

Tällainen on se ero, joka on olemassa sosialistien ja liberaalien, t.s. porvariston kannattajien, välillä. Sosialistit opettavat, että vallankumous on väistämätön ja että proletariaatin on käytettävä hyväksi yhteiskunnallisen elämän *kaikkia* ristiriitoja ja vihollistensa tai välikerrosten kaikkea heikkoutta uuden vallankumoustaistelun valmistelemiseksi, vallankumouksen toistamiseksi laajemmalla areenalla väestön suuremman kehittyneisyyden oloissa. Porvaristo ja liberaalit opettavat, että vallankumouksia ei tarvita ja että ne ovat vahingollisia työläisille, joiden ei pidä „tuppautua” vallankumoukseen, vaan toimia vaatimattomasti kilttien poikien tapaan reformien hyväksi.

Senpä tähden reformistit — porvarillisten aatteiden vangit — käännyttääkseen Venäjän työläiset pois *sosialis- mista*, vetoavatkin *alinomaa nimenomaan* 60-luvun Itäval- lan (ja samaten Preussin) esimerkkiin. Miksi he ovat mieltyneet näihin esimerkkeihin? J. Larin on lörpötellyt julki salaisuuden: siksi, että näissä maissa, vuoden 1848 „epäonnistuneen” vallankumouksen jälkeen, maan porvaril- linen uudistaminen saatettiin loppuun „*ilman mitään vallankumousta*”.

Juuri siinä on ydinkohta! Juuri se täyttää rinnan riemulla. Porvarillinen uudistaminen on siis mahdollinen ilman vallankumousta!! mutta jos asia on niin, niin miksi meidän venäläisten pitäisi vaivata itseämme ajattelemalla vallankumousta? miksemme mekin saisi antaa tilanherrojen ja tehtailijain suorittaa Venäjän porvarillista uudistamista „ilman mitään vallankumousta”!?

Preussin ja Itävallan proletariaatin heikkous oli syynä siihen, ettei se jaksanut estää maanomistajia ja porvaristoa suorittamasta uudistusta työläisten etujen *vastaisesti*, työläisille *epäedullisimmassa* muodossa, säilyttämällä sekä monarkian että aateliston etuoikeudet, sekä maaseudun oikeudettomuuden että joukon muita keskiaikaisuuden jätteitä.

Venäläiset reformistit — sen jälkeen kun proletariaattimme vuonna 1905 näytti voimansa, jonka veroista ei oltu nähty vielä minkään porvarillisen vallankumouksen aikana Lännessä — ottavat esimerkkejä muiden maiden 40 ja 50 vuoden takaisesta työväenluokan heikkoudesta puolestaakseen siten *omaa* luopuruuttaan ja „perustellakseen” siten *omaa* luopuruussaarnaansa!

60-luvun Itävaltaan ja Preussiin vetoaminen, mikä on reformisteillemme niin mieluista, on paras esimerkki todistamaan heidän päätelmiensä teoreettista kestättömyyttä ja heidän siirtymistään käytännöllisessä politiikassa porvariston puolelle.

Todellakin, kun Itävalta ennallisti vuoden 1848 vallankumouksen tappion jälkeen kumoamansa perustuslain ja Preussissa koitti 60-luvulla „kriisin aikakausi”, niin mitä se todistaa? Ennen kaikkea sitä, että porvarillista uudistamista ei viety loppuun näissä maissa. Kun sanotaan, että Venäjällä valta on jo muuttunut porvarilliseksi (niin kuin Larin sanoo), että meillä on nyt turhaa puhuakin vallan maaorjuudellisesta luonteesta (ks. niin ikään Larinia) — ja samalla vedotaan Itävaltaan ja Preussiin, niin se on itsensä lyömistä! Yleensä puhuen olisi naurettavaa kieltää, että Venäjän porvarillista uudistamista ei ole viety loppuun: jo porvaripuolueiden, kadettien ja lokakuulaisten, poliitikkin todistaa sen selvääkin selvemmin, ja Larin itsekin (kuten alempana huomaamme) luopuu kannastaan. Monarkia on epäilemättä ottava vielä askelen mukautuakseen porvarilliseen kehitykseen, kuten olemme jo maininneet ja

kuten puolueen päätöslauselmassa (joulukuu 1908) tunnustettiin,— mutta sitä epäilemättömämpää on, *ettei edes* tämä mukautuminen eikä *edes* porvarillinen taantumus, ei III Duuma eikä vuoden 1906 marraskuun 9 päivän (14.VI.1910) maalakikaan ratkaise Venäjän porvarillisen uudistamisen tehtävää.

Menkäämme edelleen. Miksi Itävallan ja Preussin „kriisit” 60-luvulla *osoittautuivat* „perustuslaki”-kriiseiksi eivätkä vallankumouksellisiksi kriiseiksi? Siksi, että oli joukko erikoisia seikkoja helpottamassa monarkian vaikeaa asemaa („vallankumous ylhäältä käsin” Saksassa, Saksan yhdistäminen „raudalla ja verellä”), siksi, että mainittujen maiden proletariaatti oli siihen aikaan vielä äärettömän, äärettömän heikko ja kehittymätön, ja liberaalinen porvaristo osoitti yhtä halpamaista pelkuruutta ja petokellisuutta kuin venäläiset kadetit.

Valaistaksemme tätä tilannearviota, jonka tuon kauden kokeneet saksalaiset sosialidemokraatit itse ovat antaneet, esitämme eräitä Bebelin lausuntoja, joka viime vuonna julkaisi ensimmäisen osan „Muistelmistaan”. Vuodesta 1862, Preussin „perustuslaki”-kriisin vuodesta, Bismarck — kuten myöhemmin on tullut tietoon — kertoi, että kuningas oli ollut silloin tavattoman masentunut ja ruikuttanut hänelle, Bismarckille, vedet silmissä heitä kumpaakin uhkaavan mestauslavan johdosta. Bismarck oli nolannut pelkuria ja vakuuttanut tälle, ettei taistelua ole pelättävää.

Tämän johdosta Bebel sanoo: „Nuo tapahtumat osoittavat, mitä liberaalit olisivat voineet saada aikaan, jos he olisivat osanneet käyttää hyväksi tilannetta. Mutta he pelkäsivät jo takanaan seisovia työläisiä. Bismarckin sanat: „jos minut pakotetaan äärimmäisyyksiin, nostan Acheronin” (t.s. nostan kansan pohjakerrokset, joukot liikkeelle) „säikäyttivät liberaalit pahan päiväisiksi”.

Saksan sosialidemokraattien johtaja, puolen vuosisadan kuluttua siitä „perustuslaki”-kriisistä, joka „ilman mitään vallankumousta” saattoi loppuun hänen kotimaansa uudistamisen junkkerien porvarilliseksi monarkiaksi, viittaa silloisen tilanteen *vallankumouksellisuuteen*, mitä liberaalit eivät työläispelkonsa vuoksi käyttäneet hyväksi. Venäjän reformistien johtajat sanovat Venäjän työläisille: jos kerran Saksan porvaristo oli niin halpamainen, että jänisti pelästyneen kuninkaan edessä, niin miksemme *mekin* yrittäisi

vuorostamme käyttää tuota Saksan porvariston mainiota taktiikkaa? Bebel syyttää porvaristoa, joka riistäjänä pelkää kansanliikettä, siitä, että se ei „käyttänyt” „perustuslaki”-kriisiä vallankumouksen hyväksi. Larin ja kumpp. syyttävät Venäjän työläisiä siitä, että nämä pyrkivät hegemoniksi (t.s. viemään joukot vallankumoukseen liberaaleista huolimatta), ja kehottavat näitä järjestäytymään „ei vallankumousta varten”, vaan „puolustukseen etujaan Venäjän tulevassa perustuslaillisessa uudistuksessa”. Saksan mädänneen liberalismiin mädänneitä katsomuksia likvidaattorit tarjoavat Venäjän työläisille muka „sosialidemokraattisina” katsomuksina! Voitaisiinko mokomia sosialidemokraatteja olla sanomatta stolypinilaisiksi sosialidemokraateiksi?

Preussissa 60-luvulla ollutta „perustuslaki”-kriisiä arvioi-
dessaan Bebel ei rajoitu osoittamaan vain sitä, että porvaristo pelkäsi taistella monarkiaa vastaan työläispelkonsa vuoksi. Hän osoittaa senkin, mitä tapahtui silloin työväen keskuudessa. „Poliittisen tilanteen sietämättömyys”, sanoo hän, „joka kävi työläisille yhä selvemmäksi, kuvastui luonnollisesti heidän mielialassaan. Kaikki vaativat muutoksia. Mutta mieliala meni hukkaan (verpuffte), kun ei ollut olemassa johtaja-aineksia, jotka olisivat olleet kyllin tietoisia ja nähneet selvästi päämäärän, mihin piti pyrkiä, ja nauttineet luottamusta, ja kun ei ollut lujaa järjestöä yhdistämässä voimia. Sisimmältään oivallinen (in Kern vortreffliche) liike ei ole koskaan päättynyt sen tuloksettomammin. Kaikki kokoukset olivat väkeä tulvillaan, ja päivän sankariksi tuli se, joka puhui muita terävämmin. Tämä mieliala oli vallalla varsinkin Leipzigin työväen opintoyhdistyksessä”. Leipzigin toukokuun 8 p:nä 1866 pidetyssä kokouksessa, johon osallistui 5.000 henkilöä, hyväksyttiin yksimielisesti Liebknechtin ja Bebelin ehdottama päätöslauselma, jossa vaadittiin yleiseen, välittömään ja yhtäläiseen äänioikeuteen ja salaiseen äänestykseen perustuvan ja kansan yleiseen aseistautumiseen nojautuvan parlamentin koollekutsumista ja ilmaistiin „luottamus, että Saksan kansa valitsee edustajiksi vain niitä henkilöitä, jotka eivät suostu minkäänlaiseen perinnölliseen keskusvaltaan”. Liebknechtin ja Bebelin ehdottama päätöslauselma oli siis luonteeltaan täysin määritellysti tasavaltalainen ja vallankumouksellinen.

Näin siis „perustuslaki”-kriisin aikana *Saksan sosialidemokraattien johtaja* vie joukkokokouksissa läpi päätöslausemia, jotka ovat luonteeltaan tasavaltalaisia ja vallankumouksellisia. Puoli vuosisataa myöhemmin, muistellessaan nuoruutensa aikoja ja kertoessaan uudelle sukupolvelle entisaikojen asioista, hän säälittelee eniten sitä, että ei ollut olemassa kyllin tietoisia ja vallankumoustehtäviä ymmärtäviä johtaja-aineksia (*t.s. ei ollut olemassa h e g e m o n i a -tehtäviä ymmärtävää vallankumouksellista sosialidemokraattista puoluetta*), että ei ollut voimakasta järjestöä ja vallankumousmieliala „meni hukkaan”. Sen sijaan Venäjän reformistien johtajat vetoavat Ivanushkien syvämieliteiseen tapaan 60-luvun Itävaltaan ja Preussiin todistaakseen, että voihan sitä tulla toimeen „ilman mitään vallankumousta”! Ja nämä vastavallankumoushäkää saaneet ja liberalismiin aatteellisesti orjuuttamat poroporvarisielut rohkenevat vielä häpäistä VSDTP:n nimeä!

Sosialismista eroavien reformistien joukossa on tietenkin henkilöitä, jotka Larinin vilpittömän opportunistin asemesta pelaavat diplomatiata työväenliikkeen tärkeimmissä periaatekysymyksissä. Sellaiset henkilöt sotkevat asian olemuksen, tuovat roskaa ja likaa aatekiistoihin, kuten esim. hra Martov, joka legaalisisessa lehdistössä (*t.s. ollen Stolypinin suojelema VSDTP:n jäsenten avoimelta esiintymiseltä*) yrittää väittää, että Larin muka antaa saman „kaavan” kuin „oikeauskoiset bolshevikit vuoden 1908 päätöslausemissa”. Tuo on roskatuotteiden tekijän arvoa vastaavaa pelkkää totuuden vääristelemistä. Ollen kiistelevinään Larinin kanssa sama Martov ilmoitti painetussa sanassa, että „hän ei tietenkään epäile Larinilla olevan reformistisia tendenssejä”. *Aito* reformistisia mieltä esittävää Larinia Martov *ei epäile* taipuvaiseksi reformismiin!! — siinä mallinäyte reformismin diplomaattien koukuista*. Sama Martov, jota eräät tyhmeliinit luulevat Larinia „vasemmistolaisemmaksi” ja luotettavammaksi vallankumousmieheksi, teki seuraavaan tapaan yhteenvedon omista ja Larinin „erimielisyyksistä”:

* Vrt. „Diskussionnyi Listok'in” (puolueemme Pää-äänenkannattajan lisälehdessä) 3. numerossa olleita puolueemies-menshevikki Dnevnikskin oikeita huomautuksia Larinin reformismista ja Martovin kieroiluista.

„Teen yhteenvedon. Kyllin riittävänä teoreettisena perusteluna ja poliittisena puolustuksena sille, mitä marxilaisuudelle uskollisina pysyneet menshevikit nykyään tekevät, on se tosiasia, että nykyinen järjestelmä sinänsä on sisimmältään ristiriitainen itsevaltiuden ja perustuslaillisuuden yhdistelmä ja että Venäjän työväenluokka on kypsä Lännen edistyneimpien maiden työläisten tapaan kouraisemaan tuota järjestelmää noiden ristiriitojen akilleenkantapäältä”.

Martovin kovasta kieroilusta huolimatta heti ensimmäinen yhteenvetoyritys johti siihen, että kaikki kieroilut osoittautuivat itsestään kestäättömiksi. Lainaamamme sanat ovat täydellistä luopumista sosialismista ja sen vaihtamista liberalismiin. Martov julistaa „kyllin riittäväksi” sen, mikä riittää *vain* liberaaleille, *vain* porvaristolle. Proletaari, jonka mielestä itsevaltiuden ja perustuslaillisuuden yhdistelmän ristiriitaisuuden tunnustaminen on „kyllin riittävä”, on *liberaalisen työväenpolitiikan* kannalla. Hän *ei ole* sosialisti eikä hän *ole* ymmärtänyt oman *luokkansa* tehtävää, jona on kansanjoukkojen, työtätekevien ja riistettyjen joukkojen nostattaminen vastustamaan itsevaltiutta sen kaikissa muodoissa ja puuttumaan *itsenäisesti* maan historiallisiin kohtaloihin huolimatta porvariston hoiper teluista tai vastustuksesta. Ja porvariston hegemonian alta irti riistäytyvien joukkojen itsenäinen historiallinen toiminta muuttaa „perustuslaki”-kriisin *vallankumoukseksi*. Porvaristo (varsinkin vuoden 1905 jälkeen) pelkää vallankumousta ja vihaa sitä, proletariaatti kasvattaa kansanjoukkoja olemaan uskollisia vallankumousaatteelle, selittää vallankumouksen tehtäviä ja valmistaa joukkoja yhä uusiin vallankumoustaistoihin. Tämän tai tuon luokan tahdosta ei riipu, koittaako vallankumous ja milloin, missä tilanteessa se koittaa, mutta joukkojen keskuudessa suoritettu vallankumouksellinen työ jättää aina jälkensä. Vain tämä työ on sitä toimintaa, joka valmistaa joukkoja sosialismin voittoon. Herrat Larinit ja Martovit unohtavat nämä sosialismin alkeelliset aapistotuudet.

Ensiksi mainittu, joka ilmentää VSDTP:seen kaikki yhteytensä katkaisseen venäläisen likvidaattoriryhmän kannanottoja, ei kainostele sanoa kaikkea suoraan omasta reformismistaan. Kas tässä „Delo Zhiznistä” (1911, № 2) otetut hänen sanansa, jotka ovat sen arvoisia, että ne pitäisi muistaa jokaisen, jolle sosialidemokratian periaatteet ovat kalliita:

„Hämmentyneisyyden ja epätietoisuuden tilaa, jolloin ihmiset eivät yksinkertaisesti tiedä, mitä on odotettavissa huomispäivänä ja mitä tehtäviä he asettaisivat itselleen — juuri sitä merkitsevät epätietoisien odotuksen mieliala ja hämäret toiveet joko sitten vallankumouksen toistumisesta tai siitä, että „sittenpäähän nähdään”. Vuorossaolevana tehtävänä ei ole turha epämääräinen odottelemine, vaan laajojen piirien perehdyttäminen siihen johtoajatukseen, että Venäjän elämässä koittaneella uudella historiankaudella työväenluokan täytyy järjestäytyä, ei „vallankumousta varten” eikä „vallankumouksen odottamiseksi”, vaan ilman muuta”... (huomatkaa tämä: *ilman muuta...*) „puolustaakseen varmasti ja suunnitelmallisesti omia erikoisetujaan elämän kaikilla aloilla; kootakseen ja kouluttaakseen joukkonsa tässä monipuolisessa ja vaikeassa toiminnassa; kasvattaakseen ja kartuttaakseen sillä tavalla sosialistista tietoisuutta yleensä; oppiakseen suunnistautumaan (saamaan selvää asioista) — ja pitämään puolensa! — Venäjän yhteiskuntaluokkien mutkallisten keskinäissuhteiden oloissa, muun muassa silloin, kun Venäjää vastaisuudessa ruvetaan uudistamaan perustuslaillisesti, feodaalisen taantumuksen taloudellisesti väistämättömän itse-ehytymisen tapahduttua”.

Kas siinä täydellinen, avomielen ja omahyväinen reformisti aidoimmassa asussaan. Sota vallankumous-aatetta, vallankumous-„toivetta” vastaan (reformistista nuo „toiveet” tuntuvat *hämäriltä*, sillä hän ei ymmärrä nykyisten taloudellisten ja poliittisten ristiriitojen syvällisyyttä), sota kaikkea sellaista toimintaa vastaan, joka on voimien järjestämistä ja aatteellista valmistelutyötä vallankumousta varten, sota legaalissa lehdistössä, jota Stolypin on suojaamassa vallankumouksellisten sosialidemokraattien suoranaishelta esiintymiseltä, sota VSDTP:sta täydellisesti eronneiden legalistien ryhmän nimissä — siinä on herrojen Potresovin, Levitskin, Larinin ja kump. puuhaaman stolypinilaisen työväenpuolueen ohjelma ja taktiikka. Esittämässämme sitaatissa on näiden miesten todellinen ohjelma, todellinen taktiikka ilmaistu tarkoin — erotukseksi heidän ulkokultaisista banaaleista vakuutteluistaan, joiden mukaan he „*myös* ovat sosialidemokraatteja” ja „*myös*” kuuluvat „leppymättömään Internationaleen”. Nuo vakuuttelut ovat pelkkiä sanoja. Heidän tekonsa, heidän reaalin yhteiskunnallinen olemuksensa on tuossa ohjelmassa, joka kertakaikkisesti asettaa sosialismin tilalle liberaalisen työväenpolitiikan.

Ja katsokaa, mihin hassuihin ristiriitoihin reformistit sotkeutuvat. Jos porvarillinen vallankumous on Venäjällä

saatettu päätökseen (kuten Larin sanoo), niin siinä tapauksessa vuorossa on sosialistinen vallankumous. Se on itsestään selvää, se on ilmeistä jokaiselle, joka katsoo kuuluvansa sosialisteihin todella eikä vain pettääkseen työläisiä populäärillä nimellä. *Siinä tapauksessa* meidän on järjestäydyttävä *nimenomaan* (socialistista) „vallankumousta varten”, nimenomaan sitä „odottaaksemme”, nimenomaan sen vuoksi, että on „toiveita” (ei hämäriä, vaan tieteen tarkkoihin ja yhäti karttuviin todisteihin perustuvia, *varmoja* „toiveita”) *sosialistisesta* vallankumouksesta.

Mutta siinäpä se asian ydin juuri onkin, että reformisti lörpöttelee porvarillisen vallankumouksen saattamisesta päätökseen (kuten Martov lörpöttelee akilleenkantapäätä y.m.s.) vain verhotakseen sanoin *kaikenlaisesta vallankumouksesta luopumista*. Porvarillis-demokraattisesta vallankumouksesta hän luopuu joko sillä verukkeella, että se on saatettu päätökseen, tai sillä verukkeella, että itsevaltiuden ja perustuslaillisuuden ristiriidan tunnistaminen on „kyllin riittävää” — ja sosialistisesta vallankumouksesta hän luopuu sillä verukkeella, että meidän on „toistaiseksi” „ilman muuta” järjestäydyttävä osallistuaksemme „vastaisuudessa tapahtuvaan Venäjän perustuslailliseen uudistamiseen”!

Mutta jos te, sosialistisiin höyheniin naamioituva arvoisa kadetti, myönnätte väistämättömäksi „vastaisuudessa tapahtuvan” Venäjän „perustuslaillisen uudistamisen”, niin lyötte itse itseänne, sillä siten myönnätte, että porvarillis-demokraattinen vallankumous on meillä *loppuun suorittamatta*. Te paljastatte vielä kerran porvarillisen luontonne juttuamalla „feodaalisen taantumuksen *itse-ehytymisen*” väistämättömyydestä ja halventamalla sitä proletaarista aatetta, että vallankumouksellisen *kansanliikkeen* tietä on *tehtävä loppu* ei ainoastaan feodaalisesta *taantumuksesta*, vaan *kaikista* feodalismiin jätteistä.

Stolypinilaisen työväenpuolueen sankareidemme liberaalisesta saarnasta huolimatta Venäjän proletariaatti on *kaiken* sen raskaan, työlään, jokapäiväisen, näkymättömän arkityönsä, johon vastavallankumouskausi on sen tuominut, kyllästävä aina ja vakituisesti uskollisuudella demokraattista vallankumousta ja sosialistista vallankumousta

kohtaan, se on järjestäytyvä ja kokoava voimia vallankumousta varten, se on antava armottoman vastaiskun pettureille ja luopioille, sen ohjenuorana eivät tule olemaan „hämärät toiveet”, vaan tieteellisesti perusteltu varmuus vallankumouksen toistumisesta.

„Sotsial-Demokrat” № 23,
syyskuun 14 (1) pnä 1911

Julkaistaan
„Sotsial-Demokrat” lehdessä
tekstin mukaan